

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: **S. S.**
bytem X
zastoupený advokátem Dr. Stephanem Heidenhainem
sídlem Laubova 2128/10, Praha 3

proti
žalované: **Univerzita Karlova v Praze**
sídlem Ovocný trh 560/5, Praha 1

o žalobě na ochranu proti nečinnosti

takto:

- I. Řízení se z a s t a v u j e.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000,-Kč. Částka 1.000
Kč bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal vydání rozsudku, kterým by soud uložil žalované povinnost změnit ve studijním informačním systému první řádek zápisu disertace žalobce, a to tak, že nahradí český název „Metodická studie k bilaterálnímu výzkumnému projektu Vzájemné vztahy sakrální architektury 13. století v českých a rakouských zemích“ německým názvem „Methodische Studie zu dem bilateralen Forschungsprojekt über die gegenseitigen Beziehungen der Sakralarchitektur des 13. Jahrhunderts in den böhmischen und österreichischen Ländern“ a opraví třetí řádek („Název v anglickém jazyce“) tak, že nahradí anglický text „Methodical Study for a Bilateral Research Project about the Mutual

Relationship in the Sacral Architecture of the 13. century in the Czech and Austrian Countries“ správným anglickým názvem disertace „Methodical study for a bilateral research project about the mutual relationship in the sacral architecture of the 13. century in the Bohemian and Austrian lands“. Dále žalobce navrhl uložit žalované povinnost uhradit náklady řízení.

2. Žalobce uvedl, že napsal u žalované disertaci v německém jazyce na téma (originální německý název) „Methodische Studie zu dem bilateralen Forschungsprojekt uber die gegenseitigen Beziehungen der Sakralarchitektur des 13. Jahrhunderts in den böhmischen und österreichischen Ländern“. Tuto disertaci obhájil dne 14. 2. 2018, diplom byl vystaven téhož dne, a promoce se konala dne 30. 5. 2018. Do veřejně, tj. na internetu přístupné verze elektronického studentského informačního systému KTF UK bylo v prvním řádku jako „Název práce v jazyce práce (němčina)“ vloženo „Metodická studie k bilaterálnímu výzkumnému projektu Vzájemné vztahy sakrální architektury 13. století v českých a rakouských zemích“, v druhém řádku jako „Název práce v češtině“ znovu „Metodická studie k bilaterálnímu výzkumnému projektu Vzájemné vztahy sakrální architektury 13. století v českých a rakouských zemích“, ve třetím řádku jako „Název v anglickém jazyce“ pak „Methodical Study for a Bilateral Research Project about Mutual Relationship in the Sacral Architecture of the 13. century in the Czech and Austrian Countries“ a ve dvacátém řádku jako druhý oponent prof. PhDr. M. K., Ph.D.
3. Přípisem ze 14. 9. 2018 žádal žalobce, aby žalovaná do sedmi dnů uvedla v zápisu disertační práce originální německý název a dále, aby v tomto zápisu opravila jak jméno druhého oponenta na „Mgr. M. K., Ph.D.“, tak anglický název práce, poněvadž kromě ortograficky špatného použití velkých písmen („Bilateral Research „ Mutual Relationship „ Sacral Architecture “ a „Countries“) nelze výraz „böhmische Länder“ překládat jako „Czech Countries“, ale pouze buď jako „Bohemian lands“ nebo „Bohemian countries“. Žalovaná do stanovené lhůty nereagovala, v systému nic neopravila a ani na přípis neodpověděla, někdy koncem září 2018 opravila jméno druhého oponenta na M. K.
4. Žalobce dále uvedl, že zaslal žalované dne 13. 11. 2018 a 18. 12. 2018 výzvy, ve kterých opakoval své požadavky na to, aby žalovaná nechala do SiSu KTF UK vložit originální německý název disertační práce a změnila anglický text správným překladem. Žalovaná sděleními ze dne 26.11.2018 a 7.1.2019 požadavky žalobce odmítla.
5. Žalobce výslovně označil žalobu jako žalobu proti nečinnosti správního orgánu v smyslu § 79 a násl. s.ř.s., ocitoval ustanovení § 79 odst. 1 s.ř.s. a za předmět žaloby proti nečinnosti označil skutečnost, že žalovaná nenechala do SiSu KTF UK vložit originální německý název jeho disertační práce a nenahradila anglický text práce správným překladem.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Sdělením ze dne 3.5.2019 žalovaná sdělila, že požadavkům žalobce bylo vyhověno. Tuto skutečnost potvrdil žalobce ve svém sdělení ze dne 28. 5. 2019, ve kterém soud informoval, že žalovaná jeho požadavkům vyhověla. Tím dle názoru žalobce žalovaná uznala žalobu. Žalobce navrhl, aby soud rozhodl, že žalobce má nárok na náklady řízení v plné výši, jelikož bez žaloby nemohl docílit tohoto výsledku.

7. V přípisu ze dne 6. 6. 2019 žalobce uvedl, že trvá na podané žalobě, kterou žalovaný prakticky uznal. Žalobce žádá, aby soud zjistil, zda je předmět žaloby vyřešen a dále aby soud uznal, že má žalobce nárok na náhradu nákladů řízení v plné výši. Bez podání žaloby by žalobce nedosáhl výsledku, kvůli kterému byla žaloba nutná a přiměřená k dosažení cíle.
8. Po té, kdy soud nařídil jednání, žalobce podáním ze dne 22. 10. 2019 vzal žalobu zpět a setrval na požadavku náhrady nákladů řízení.
9. Podle ustanovení § 37 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), může žalobce vzít svůj návrh zcela nebo z části zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Podle ustanovení § 47 písm. a) s.ř.s. soud řízení zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět. Protože došlo v daném případě ze zpětvzetí podané žaloby před tím, než soud rozhodl, postupoval soud podle § 47 písm. a) s.ř.s. a řízení zastavil.
10. Žalobce se domáhal náhrady nákladů řízení, proto se soud zabýval otázkou, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro jejich přiznání. Podle § 60 odst. 3 s.ř.s. platí, že *„žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, je-li řízení zastaveno. Vzal-li však žalobce podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce, nebo je-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení“*.
11. Vzhledem k tomu, že u žalob na ochranu proti nečinnosti nepřichází v úvahu uspokojení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008 čj: 1 Ans 4/2008-62, dostupný na www.nssoud.cz), zabýval se soud otázkou, zda ke zpětvzetí podané žaloby došlo pro pozdější chování žalovaného. Při posuzování otázky náhrady nákladů řízení podle § 60 odst. 3 věty druhé s.ř.s. přitom nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že v žalobě tvrzená nečinnost byla odstraněna, je nutno výhradně pro účel posouzení otázky důvodnosti přiznání náhrady nákladů řízení posoudit, zda žaloba by byla jinak důvodná (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.2.2011 čj: 5 Ans 5/2010-49, dostupný na www.nssoud.cz).
12. Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti správního orgánu. Podmínky tohoto řízení a postup soudu při rozhodování o těchto žalobách je upraven v § 79 a násl. s.ř.s., podle kterého se ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Podle ustanovení § 81 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni vydání svého rozhodnutí. Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.
13. Z ustanovení § 79 odst. 1 a § 81 s.ř.s. vyplývá, že žaloba na ochranu proti nečinnosti může být úspěšná tehdy, jestliže soud zjistí, že správní orgán byl povinen vydat rozhodnutí ve věci samé nebo byl povinen vydat osvědčení. V jiných případech, kdy o takovou povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo vydat osvědčení, žaloba na ochranu proti nečinnosti nepřichází v úvahu, resp. nemůže být úspěšná.

14. Soud se proto zabýval charakterem zápisu do systému SiS, ve vztahu k němuž se žalobce domáhá žalobou ochrany proti nečinnosti. Žalobce argumentoval tím, že vložené výsledky obhajoby disertační práce v systému SiS jsou dokladem o studiu dle § 57 odst. 3 zákona č. 111/1998 Sb., zákon o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách) ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“). Ustanovení § 57 odst. 3 zákona o vysokých školách uvádí, že výkaz o studiu je doklad, do něhož se zapisují zejména studijní předměty a výsledky kontroly studijní úspěšnosti nebo studijního výkonu. Dále uvádí, že údaje uvedené v první větě lze evidovat rovněž v elektronickém informačním systému vysoké školy nebo fakulty. V takovém případě je vysoká škola nebo fakulta povinná zabezpečit údaje v elektronickém informačním systému proti zásahu neoprávněných osob. Za výkaz o studiu se pak považuje výpis těchto údajů úředně potvrzený vysokou školou nebo fakultou.
15. Soud zhodnotil, že v daném případě vložené výsledky obhajoby disertační práce v systému SiS nemají povahu rozhodnutí ve věci samé ani osvědčení dle § 79 a násl. s.ř.s.
16. Správní rozhodnutí ve věci samé zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje práva a povinnosti, což není případ zde dotčené evidence v elektronickém systému školy.
17. Podle názoru soudu nejde ani o osvědčení. Správní řád ani soudní řád správní osvědčení blíže nedefinuje, proto soud musí při jeho výkladu vycházet z dřívější judikatury a výkladu teorie. Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně uvádí (např. rozsudek NSS ze dne 22.6.2016, 1 As 154/2015-50, rozsudek NSS ze dne 22.1.2010, č.j. 5 Ans 4/2009-63, rozsudek NSS ze dne 7. 11. 2007, č.j. 3 As 33/20061-84) že „na rozdíl od pojmu rozhodnutí pojem osvědčení soudní řád správní ani jiné právní předpisy (srov. § 154 a násl. správního řádu) blíže nedefinují, právní teorie jím rozumí takové úkony správního orgánu, jimiž se osvědčují (potvrzují) skutečnosti, které jsou v osvědčení uvedeny, a to jak skutečnosti právní, tak i skutkové (viz např. Vopálka, V., Mikule, V., Šimůnková V., Šolín, M.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2004, s. 185; Hendrych D. a kol. Správní právo. Obecná část. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2006, s. 267). Uvedené prameny shodně uvádějí, že osvědčení je velmi blízké deklaratorním správním rozhodnutím, přičemž o osvědčovaných skutečnostech by nemělo být pochybností nebo sporu, mělo by se jednat o skutečnosti úředně zřejmé. Jak ovšem konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 3. 2006, č.j. 1 Ans 8/2005-165, publikovaném pod č. 981/2006 Sb. NSS, uvedenou teoretickou úvahu nelze absolutizovat.“
18. Nejvyšší správní soud již konstatoval, že vysokoškolský diplom je, stejně jako vysvědčení o státní závěrečné zkoušce a dodatek k diplomu, osvědčením ve smyslu části čtvrté správního řádu (např. rozsudek NSS ze dne 9.6.2016, č.j. 2 As 170/2015-58, rozsudek NSS ze dne 26.10.2016, č.j. 10 As 166/2016-56). Evidence výsledků v elektronickém informačním systému z povahy věci není osvědčením, kdy osvědčením je samotný diplom nebo dodatek diplomu a evidence pouze eviduje skutečnosti, které jsou osvědčeny v diplomu a jeho dodatku. Samotné znění § 57 odst. 3 zákona o vysokých školách, na které se odvolává žalobce, stanoví, že výkaz o studiu je možné evidovat elektronicky a za výkaz se považuje výpis těchto údajů úředně potvrzený vysokou školou nebo fakultou. Znění zákona samo počítá s tím, že jako výkaz bude sloužit výpis údajů úředně potvrzený školou, nikoliv samotná elektronická evidence. Nadto ani výkaz o studiu obecně nemusí automaticky naplnit podmínky pro to, aby byl zhodnocen jako osvědčení. Elektronická evidence je jen

jednou z možností jak evidovat určité informace, sama o sobě není osvědčením, nemá povahu veřejné listiny. Povahu osvědčení má diplom a dodatek diplomu, ale proti těmto žaloba nesměřuje.

19. Jak bylo uvedeno, předpokladem úspěšnosti žaloby je mimo jiné také skutečnost, že správní orgán má zákonnou povinnost rozhodnutí či osvědčení vydat. Kde tato povinnost není, tam nečinnost správního orgánu nepřichází v úvahu. Zápis do evidence SiS se neprovádí ve správním řízení a nerozhoduje se o ní, provedení zápisu není ani osvědčením, jde o evidenci informací, které vznikly na základě jiných skutečností a které jsou ale osvědčeny vydáním diplomu či dodatku k diplomu. Žalovaná ani nemá povinnost evidovat informace v elektronické formě.
20. Není-li evidence výsledků obhajoby disertační práce v systému SiS rozhodnutím ani osvědčením ve smyslu § 79 odst. 1 s.ř.s., není možné se proti tomuto jinému úkonu žalované bránit úspěšně prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.
21. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba by nebyla úspěšná a byly by dány důvody pro její zamítnutí.
22. Žalobce tvrdí, že byl plně uspokojen, jelikož žalovaná provedla změny v SiS požadované v žalobě, tedy fakticky odpadá samotný předmět řízení. Přesto ale nemůže být tato skutečnost vyložena jako úspěch žalobce ve věci ve smyslu § 60 s.ř.s., a to ani za situace, kdy je možné, že byl žalobce uspokojen na základě tlaku vyvolaného na žalovanou zde dotčenou žalobou. Žalovaná sice svým jednáním fakticky uspokojila žalobce, ale neodčinila svou nečinnost ve smyslu § 79 a násl. s.ř.s., jelikož nečinnou nebyla. Žaloba nebyla důvodná, žalobce tedy neměl úspěch ve věci a nelze mu proto přiznat náhradu nákladů, přestože reálně dosáhl svého cíle. Žalovanému správnímu orgánu náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
23. O vrácení části soudního poplatku, zaplaceného z podané žaloby ve výši 2.000,-Kč, rozhodl soud podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném od 1. 9. 2011, podle něhož soud v případě, že bylo řízení zastaveno před prvním jednáním, vrátí z účtu soudu zaplacený soudní poplatek snížený o 20 %, nejméně však o 1.000,-Kč. Protože žalobce v této věci zaplatil za žalobu soudní poplatek ve výši 2.000,-Kč, po snížení o 1.000,-Kč zbývá k vrácení část soudního poplatku, a to částka 1.000,-Kč, která bude vyplacena žalobci z účtu Městského soudu v Praze.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28.listopadu 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu